

Masculinitat qüestionada - Levante de Castelló - 26/11/2017

Sol Picó en una actuación.

MASCULINITAT QÜESTIONADA

TEATRO CRÍTICA

Ximo Montañés
CASTELLÓ

Dancing with frogs

PARANIMF DE LA UNIVERSITAT JAUME I
(CASTELLÓ)

► **Direcció:** Sol Picó. **Repartiment:** Antoni Comas, Daniel Corrales, Elías Torrecillas, Guillermo Weickert, Junyi Sun, Pere Jou, Valentí Rocamora. **Música original:** Pere Jou (excepte «Haka» Antoni Comas). **Vestuari:** Valeria Civil. **Disseny de llums:** Cube.bz. **Producció:** Sol Picó.

L'escenari de la Universitat de Castelló ens té ja acostumats a gran varietat de propostes escèniques innovadores. En aquest cas un espectacle de dansa de la sempre estimulant Sol Picó. La ballarina i coreògrafa valenciana ens ha dut una peça acabada d'estrenar a Barcelona, complementària de l'anterior, "We women", dedicada a la dona contemporània.

En Dancing with frogs, Sol Picó s'envolta de set intèrprets masculins que representen diferents models d'home: un cantant, un actor, un músic i cinc ballarins; encara que tots ells ballen i s'expressen més enllà de la dansa, per parlar de l'altra cara dels gèneres: la masculinitat.

Sol Picó dansa amb les granotes; aquelles que en besar-les abans es transformaven en prínceps blaus, per explicar les rèmores que els hòmens arrossegueu del segle passat i els anteriors, i que, o bé els mantenen dins de cercles difícils de trencar, o els fan anar a la deriva. L'artista es pregunta com actua, com viu o sent l'home contemporani, tot proposant un seguit de situacions en què la masculinitat, en crisi, encara juga en contra de tot-hom: negant als hòmens la possibilitat de ser sensibles i reconèixer el fracàs, mostrar afecte, o desmarcar-se del grup.

Per destacar una de les moltes escenes brillants, aquella quan una madeixa de cossos rodola per terra mentre deixa nua a la dona que finalment acaba exhausta en un racó. Una metàfora de violació individual o col·lectiva contrastada pel músic que toca i un actor que plora al marge, qui sap si de vergonya. Una tragicomèdia molt ben lligada, que bascula constantment entre la força, la fragilitat, la rudesia, la violència, el patriarcat, la virilitat, l'humor o la tendresa negativa. No hi ha en acabar una resposta a com ha de ser l'home del segle XXI. Però sí que queda clar que cal dir prou al cercle viciós que atrapa els hòmens en una masculinitat tradicional que sona ja com el disc ratllat cantat.